

17. Χριστιανική άσκηση – Μοναχισμός

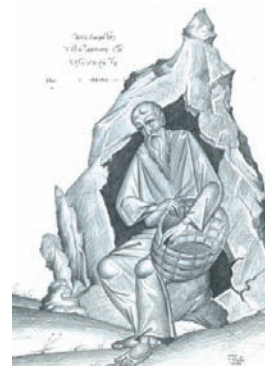
Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- τη χριστιανική άσκηση
- την προσφορά του μοναχισμού
- τη συμβολή των μοναχών στην πνευματική ζωή, στα γράμματα και στην τέχνη.

Η άσκηση είναι συστατικό στοιχείο της ζωής της Εκκλησίας και εντοπίζεται ήδη στα πρώτα χρόνια της ζωής της. Αργότερα, ο μοναχισμός ως ασκητικό ρεύμα έγινε θεσμός της Εκκλησίας και επηρέασε την εκκλησιαστική ζωή.

α. Η ασκητική ζωή στην Εκκλησία

Άσκηση, στην εκκλησιαστική γλώσσα, ονομάζεται ο αγώνας του ανθρώπου εναντίον των παθών του και αποτελεί ένα από τα μέσα για την ένωση του ανθρώπου με τον Θεό. Η άσκηση ως τρόπος χριστιανικής ζωής είναι χρέος όλων των χριστιανών, είτε είναι μοναχοί είτε κοσμικοί – λαϊκοί. Οι απαιτήσεις του ασκητικού τρόπου ζωής είναι κοινές, τροποποιούνται όμως σε σχέση με τις συνθήκες στις οποίες επιλέγει να ζει ο χριστιανός. Είτε κάποιος αποφασίσει να ζήσει στο μοναστήρι είτε μέσα στην κοινωνία, η ταπείνωση, η μετάνοια, η νηστεία, η συνεχής προσευχή, ο αγώνας για να ολοκληρωθεί πνευματικά, να υπερβεί τον εγωισμό του και να αποκτήσει την αυτογνωσία είναι κοινές ασκητικές μέθοδοι. Ιδιαίτερα η αγάπη προς τον πλησίον του οφείλει να είναι έμπρακτη, όταν προσκαλείται σε αγώνες για την ειρήνη, το δίκαιο και την ελευθερία του ανθρώπου.

*Άσκητής με το εργόχειρό του.
Χαρακτικό του Γ. Κόρδη*

β. Αναχωρητισμός και κοινόβιο: οι δρόμοι της άσκησης στη χριστιανική ζωή

*Μοναχός επισκέπτεται
τον άγ. Αντώνιο.
Έργο του Γ. Κόρδη*

Οι πρώτοι χριστιανοί που απομακρύνθηκαν από τον κόσμο τον 3ο μ.Χ. αιώνα και αναζήτησαν την **ησυχία**, δηλαδή την αφιέρωση στο Θεό μέσα στη μοναχική ζωή και τη γαλήνη της αδιάλειπτης (συνεχούς) προσευχής στην ερημιά, ονομάζονται **αναχωρητές**. Κύριος εκπρόσωπος και σύμβολο του αναχωρητισμού στην έρημο της Αιγύπτου είναι ο Μέγας Αντώνιος (251-355 μ.Χ.). Οι αναχωρητές μοναχοί ζούσαν απομονωμένοι ο ένας από τον άλλο, εργάζονταν ατομικά και συγκεντρώνονταν όλοι μαζί μόνο για τη Θεία Λατρεία και για την κοινή προσευχή. Αρνούνταν την κοσμική ζωή, τα υλικά αγαθά και τις απολαύσεις.

Τον 4ο μ.Χ. αιώνα στις μεγάλες πόλεις της αυτοκρατορίας υπήρχε μία έκπτωση της πνευματικότητας, επειδή ασπάζονταν τον Χριστιανισμό μεγάλες ομάδες οι οποίες, όμως, δε γνώριζαν καλά τη διδασκαλία του. Από την άλλη πλευρά, αρκετοί χριστιανοί συμάχησαν με την κρατική εξουσία και απομακρύνθηκαν από το χριστιανικό πνεύμα της ανιδιοτέλειας και της προσφοράς προς τον συνάνθρωπο χωρίς την απαίτηση πολλαπλάσιας ανταπόδοσης. Αυτή η εμβολή του κοσμικού φρονήματος και τρόπου ζωής στην Εκκλησία (στην εκκλησιαστική γλώσσα

ονομάζεται **εκκοσμίκευση**) προκάλεσε κρίση στην εκκλησιαστική ζωή στα μεγάλα αστικά κέντρα. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες πολλοί πιστοί εγκατέλειψαν τον κόσμο και αναχώρησαν σε μοναστήρια ή σε τόπους ερημικούς, για να αφιερωθούν στη μετάνοια και στην προσευχή.

Ο μοναχισμός διαδόθηκε γρήγορα στην Παλαιστίνη, στη Συρία, στη Μεσοποταμία, στη Μ. Ασία, αλλά και στη Δύση. Ο Παχώμιος (†346) ίδρυσε στην Αίγυπτο μοναστήρια στα οποία έμεναν και συντηρούνταν πολλοί μαζί ασκητές. Αυτό το είδος της άσκησης ονομάζεται **κοινοβιακός μοναχισμός**. Στο κοινοβιακό σύστημα προβλέπεται οι μοναχοί να έχουν ομοιόμορφη ενδυμασία, να κάνουν κοινή προσευχή και να συμμετέχουν όλοι στις εργασίες για την κάλυψη των αναγκών του κοινοβίου. Ο Μ. Βασίλειος, αργότερα, καθόρισε τους κανόνες λειτουργίας του κοινοβιακού συστήματος. Το κοινοβιακό σύστημα ανακαλεί στη μνήμη των χριστιανών τις πρώτες κοινότητες των Ιεροσολύμων και την αλληλεγγύη που επεδείκνυαν με την κοινοχρησία των αγαθών.

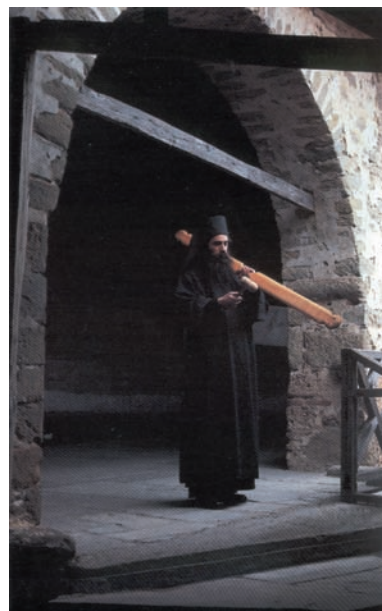
Στο τέλος του 4ου μ.Χ. αιώνα και στις αρχές του 5ου μ.Χ. αιώνα την πνευματική εποπτεία των μοναστηριών είχε ο επίσκοπος της περιοχής στην οποία βρίσκονταν. Μέχρι τότε είχαν μια αυτονομία που τους επέτρεπε να παρεμβαίνουν δυναμικά στα προβλήματα που αντιμετώπιζε η Εκκλησία, κατά τον τρόπο που οι μοναχοί έκριναν ως ορθό. Η επιρροή που ασκούσαν οι μοναχοί στους πιστούς, αλλά και κάποιες ακρότητες που σημειώθηκαν τους παραπάνω αιώνες στον αγώνα της Ορθοδοξίας κατά των αιρέσεων, οδήγησαν την Εκκλησία στο να περιορίσει τις δραστηριότητες των μοναχών και να τους ασκήσει έλεγχο. Ο περιορισμός αφορούσε ορισμένες ακραίες συμπεριφορές και επεμβάσεις τους στην κοινωνική ζωή. Αυτό, άλλωστε, φαίνεται από το ότι δεν παρεμποδίστηκε ουσιαστικά η δράση των μοναχών και ο ρόλος τους στην εκκλησιαστική ζωή, όταν αυτό κρίθηκε αναγκαίο.

γ. Η συμβολή του μοναχισμού στην κοινωνική αλληλεγγύη, στην πνευματική ζωή και την τέχνη

Στο μοναχισμό, αν και έχουμε μια απομάκρυνση από τα εγκόσμια, το ενδιαφέρον για τον άνθρωπο παραμένει ζωντανό και μάλιστα παρουσιάζεται ενδυναμωμένο. Ο μοναχισμός αγωνίζεται εναντίον της πλεονεξίας, του ατομικισμού και της ιδιοτέλειας. Ο ασκητής στηρίζει πνευματικά και ηθικά τον άνθρωπο που ζει μέσα στον κόσμο, προκειμένου να αντέξει τις δυσκολίες και να διατηρήσει ακμαίο το χριστιανικό του φρόνημα. Γι' αυτό και τα μοναστήρια είναι τόποι πνευματικής ζωής για τους ανθρώπους και οι μοναχοί πνευματικοί πατέρες των ανθρώπων που καταφεύγουν σε αυτούς. Σε πολλά μοναστήρια στο παρελθόν υπήρχαν νοσοκομεία, γηροκομεία, σχολεία και καταλύματα για τους ανθρώπους που βίωναν τον πόνο, την εγκατάλειψη ή την ορφάνια. Οι μονές αποτελούσαν το άσυλο των καταδιωγμένων, το σπίτι των φτωχών, το καταφύγιο των επαναστατημένων απέναντι στον κατακτητή, το εργαστήριο

Καθολικό Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου, Αγίου Όρους.

Μοναχός με το σήμαντρο.

όσων ήθελαν να μάθουν μια τέχνη για να ζήσουν με αξιοπρέπεια.

Στα μεγάλα μοναστήρια υπήρχαν κέντρα αντιγραφής της Αγίας Γραφής και των κλασικών έργων της αρχαιότητας. Μεγάλο μέρος της υμνογραφίας και των πατερικών κειμένων γράφτηκε από ασκητές σε μοναστήρια. Στα μοναστήρια, συγχρόνως, υπηρετήθηκε και η τέχνη. Η βυζαντινή ζωγραφική, τα ιστορημένα χειρόγραφα (ζωγραφικά σχέδια στα περιθώρια καλλιγραφικών κειμένων), η ποίηση και η γλυπτική, η μουσική, καλλιεργήθηκαν και άκμασαν σε πολλά μοναστήρια, π.χ. Μονή Στουδίου, Αγία Αικατερίνη Σινά, Άγιον Όρος. Σήμερα, υπάρχουν πολλά ορθόδοξα μοναστήρια σ' ολόκληρο τον κόσμο που ακμάζουν και προσφέρουν σημαντικό έργο.

Η ζωή του μοναχού, όμως, έχει δυσκολίες και προκλήσεις. Οι πειρασμοί είναι πολλοί: η αγάπη και η εμπιστοσύνη των πιστών προς τον μοναχό

Ορθόδοξες μοναχές.

είναι δυνατόν να του γεννήσουν εγωισμό και αλαζονεία, να του δημιουργήσουν την εντύπωση ότι κατέχει κάποια μορφή εξουσίας. Ο πλούτος, η δόξα, η πνευματική έπαρση και η δύναμη της εξουσίας είναι οι αντίπαλοι του μοναχού, τους οποίους πάντα καλείται να αντικρούσει.

Αλλά και ο λαϊκός χριστιανός, ο ασκητής στην καθημερινή κοινωνική δράση, έχει να αντιμετωπίσει όλες τις δυσκολίες και τις ευθύνες της σύγχρονης ζωής. Οικογένεια, εργασία, κοινωνικές σχέσεις απαιτούν ετοιμότητα και σταθερότητα στις αρχές της χριστιανικής ζωής. Ο αγώνας είναι αδιάκοπος και γι' αυτό πρέπει να είναι συνεχής και η αμοιβαία συμπαράσταση μεταξύ των χριστιανών, είτε αυτοί είναι σύζυγοι είτε είναι φίλοι είτε συνεργάτες.

Μαγειρείο του Μεγάλου Μετεώρου.

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Ο ασκητισμός με τα ιδεώδη της νηστείας, της εγκράτειας, της προσευχής και της ακτημοσύνης επηρεάζει τη ζωή της Εκκλησίας.
- Η άσκηση αποτελεί υποχρέωση όλων των χριστιανών. Μοναχοί και λαϊκοί στην Εκκλησία αγωνίζονται κατά των παθών τους και έχουν τον ίδιο σκοπό, την ένωσή τους με το Θεό.
- Ο μοναχισμός ανέπτυξε κοινωνική και πνευματική δράση και συνέβαλε στην ανάπτυξη των γραμμάτων και των τεχνών.
- Η προσφορά του μοναχισμού σε όλους τους ανθρώπους συνεχίζεται και σήμερα μέσα από τα ορθόδοξα μοναστήρια που βρίσκονται σ' όλο τον κόσμο.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Η αγάπη, ως προς την ποιότητά της, είναι ομοίωση με το Θεό, όσο αυτό είναι δυνατό στους ανθρώπους, ως προς την ενέργειά της είναι μέθη της ψυχής, αλλά και ως προς την ιδιότητά της είναι πηγή της πίστης, άβυσσος της μακροθυμίας και θάλασσα της ταπεινώσης ... Εκείνος που αγαπάει τον Κύριο, πρώτα οφείλει να αγαπήσει τον αδελφό του. Το δεύτερο είναι η απόδειξη του πρώτου. Και εκείνος που αγαπάει τον πλησίον του, δε θα ανεχτεί ποτέ ανθρώπους να κατηγορούν (και να ταπεινώνουν άλλους), αυτούς θα τους αποφεύγει σαν τη φωτιά ... Η δύναμη της αγάπης είναι η ελπίδα, γιατί με την ελπίδα περιμένουμε την ανταπόδοση της αγάπης. Η ελπίδα είναι ο (φανερός) πλούτος ενός κρυφού πλούτου (της αγάπης). Η ελπίδα είναι η σίγουρη απόκτηση ενός θησαυρού πριν από (την ολοκληρωτική και πραγματική) απόκτησή του. Αυτή αναπαύει από τους κόπους, αυτή είναι η θύρα της αγάπης, αυτή απομακρύνει από την απόγνωση ... Όταν λείψει η ελπίδα, χάνεται και η αγάπη ... Η αγάπη είναι χορηγός της προφητείας· η αγάπη παρέχει τη δύναμη για τα θαύματα· η αγάπη είναι η άβυσσος της θείας έλλαμψης· η αγάπη είναι η πηγή του θείου πυρός· όσο περισσότερο αναβλύζει, τόσο περισσότερο κατακαίει εκείνον που διψάει γι' αυτήν

(Φιλοκαλία των νηπτικών και ασκητικών 16, Ιωάννου Σιναΐτου, Κλίμαξ, Πατερικά εκδόσεις «Γρηγόριος ο Παλαμάς», Θεσσαλονίκη 1996, σελ. 538 γ, 544 ιε, ιστ, ιη).

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Πολλοί σύγχρονοι χριστιανοί σέβονται τους μοναχούς και τους θεωρούν «ανθρώπους του Θεού». Νομίζετε ότι αυτή τους η στάση δημιουργεί μια διάκριση (που δεν πρέπει να υπάρχει) μεταξύ μοναχών και λαϊκών;
2. Να παρουσιάσετε, με τη βοήθεια του καθηγητή σας, την πολιτισμική προσφορά του Αγίου Όρους (γράμματα, τέχνες, ιστορία).
3. Να σχολιάσετε το κείμενο που βρίσκεται στο τέλος της διδακτικής ενότητας και να το παραβάλετε με τον Ύμνο της Αγάπης του Απ. Παύλου στην Κ. Διαθήκη.
4. Αφού επιλέξετε ένα μοναστήρι, πιθανώς από την περιοχή σας, να γράψετε μια σύντομη εργασία με θέμα την ιστορία και την προσφορά του.

18. Ο ρόλος των Οικουμενικών Συνόδων στη ζωή της Εκκλησίας

Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- την οργάνωση και τις αποφάσεις της Δ' Οικουμενικής Συνόδου
- το θεσμό των Συνόδων
- την ισχύ των αποφάσεων των Συνόδων στην εκκλησιαστική συνείδηση.

Τον 5ο μ.Χ. αιώνα οι Σύνοδοι είχαν ήδη αναγνωριστεί ως θεσμός από το εκκλησιαστικό σώμα. Έτσι η Εκκλησία, για να αντιμετωπίσει τις αιρέσεις του Νεστοριανισμού και του Μονοφυσιτισμού, συγκάλεσε δύο Οικουμενικές Συνόδους: την Γ' στην Έφεσο της Μικράς Ασίας (431 μ.Χ.) για το Νεστοριανισμό και τη Δ' στη Χαλκηδόνα, προάστιο της Κωνσταντινούπολης στην ασιατική ακτή της Προποντίδας (451 μ.Χ.), για το Μονοφυσιτισμό.

Παράσταση από τη Β' Οικουμενική Σύνοδο, χειρόγραφο Εθνικής Βιβλιοθήκης, Παρίσι.

α. «Και Θεός και άνθρωπος»

Η Γ' Οικουμενική Σύνοδος (431 μ.Χ.) καταδίκασε την αίρεση του Νεστορίου, που υπερτόνιζε την ανθρώπινη φύση του Χριστού και, συνεπώς, ονόμαζε την Παναγία Χριστοτόκο και όχι Θεοτόκο. Η Σύνοδος αποφάσισε ότι ο Κύριος είχε δύο φύσεις, τη θεία και την ανθρώπινη, ενωμένες στο ένα πρόσωπό Του. Η Παναγία γέννησε τον Υιό του Θεού και έδωσε σάρκα στον Θεάνθρωπο Ιησού· δε γέννησε απλώς ένα χαρισματικό άνθρωπο που επέλεξε ο Θεός να ονομαστεί Υιός Του. Ο αγέννητος και αιώνιος Θεός γεννάται – σαρκώνεται – από την Παναγία και λαμβάνει την ανθρώπινη φύση. Από τη στιγμή της σύλληψής Του εκ Πνεύματος Αγίου, ο Ιησούς είναι πλήρης Θεός και

πλήρης άνθρωπος· Αυτόν γέννησε η Μαρία και γι' αυτό ονομάζεται Θεοτόκος.

Είκοσι χρόνια μετά, το 451 μ.Χ., συγκαλείται μια νέα Σύνοδος, που αργότερα θα αναγνωριστεί ως η Δ' Οικουμενική. Ο αρχιμανδρίτης Ευτυχής υποστήριξε, φτάνοντας στο άλλο άκρο από το Νεστόριο, ότι η ανθρώπινη φύση του Χριστού απορροφήθηκε μέσα στη θεία και, επομένως, ο Ιησούς είχε μόνο μία φύση, τη θεϊκή.

Ο αυτοκράτορας Μαρκιανός με επιστολή του προς τους επισκόπους της αυτοκρατορίας

Η ένωση των δύο φύσεων στον Χριστό έγινε έτσι ώστε αυτές: να μη συγχέονται, να μη μεταβάλλονται, να μη καταμερίζονται, να μη διαιρούνται, χωρίς (όμως) καθόλου να καταργείται η διαφορά των δύο φύσεων εξαιτίας αυτής της ένωσης, η οποία συντελέστηκε με τέτοιο τρόπο, που να διατηρεί η κάθε φύση τις ιδιότητές της, αλλά και να είναι (και οι δύο) ενωμένες σ' ένα πρόσωπο και σε μια υπόσταση

(Όρος της Δ' Οικουμενικής Συνόδου, σε απόδοση).

συγκάλεσε αυτή την Οικουμενική Σύνοδο στη Χαλκηδόνα. Ο Μαρκιανός πίστευε πως η Πολιτεία μπορεί να προοδεύσει, όταν, εκτός της σωστής διαχείρισης των πολιτικών πραγμάτων, και η Εκκλησία είναι ενωμένη και ειρηνική.

Η Σύνοδος καταδίκασε το Μονοφυσιτισμό. Διατύπωσε τη θέση, τον «όρο» (το Χριστολογικό δόγμα), ότι στο ένα πρόσωπο του Χριστού ενώθηκε ουσιαστικά η θεία και η ανθρώπινη φύση.

Αν ο Ιησούς είναι μόνον άνθρωπος, τότε είναι απλώς μία ακόμη χαρισματική φυσιογνωμία στην ιστορία, η οποία προσπάθησε να βοηθήσει τους ανθρώπους να αντέξουν τις δυσκολίες και τα αναπάντητα ερωτήματα της ζωής και του θανάτου. Όμως, η ζωή θα παρέμενε δυσβάστακτη και ο θάνατος ανεπιθύμητος. Αν, πάλι, ο Ιησούς είναι μόνο Θεός, τότε η σωτηρία εξαρτάται μόνον από τη βούληση του Θεού και ο άνθρωπος δε συνεργάζεται γι' αυτήν. Παύει να είναι ελεύθερος, αφού οι επιλογές του δεν έχουν σημασία, και ο Θεός αποφασίζει, ερήμην του ανθρώπου, αν πρέπει να σωθεί ή να αφεθεί να περιπλανάται στα οδυνηρά αδιέξοδα της ζωής. Σε κάθε περίπτωση, ο άνθρωπος αδυνατεί να επικοινωνήσει με το Θεό. Η Γ' και η Δ' Οικουμενικές Σύνοδοι όρισαν ότι στο πρόσωπο του Ιησού έχουμε την ένωση του Θεού με τον άνθρωπο. Αυτή η ένωση των δύο φύσεων (θεία και ανθρώπινη) δίνει τη δυνατότητα στον άνθρωπο να έχει αληθινή και άμεση σχέση με το Θεό, να ενωθεί μαζί Του και, κατά συνέπεια, να μπορέσει να γευτεί τη σωτηρία. Ο Θεός με τη σάρκωσή του δεν χάνει τίποτα απολύτως από τη θεία φύση Του, παραμένει πλήρης Θεός. Το ίδιο συμβαίνει και με την ανθρώπινη φύση· με την πρόσληψή της από τον Χριστό δεν καταστρέφεται ή διαλύεται μέσα στη θεία φύση, γι' αυτό ο Χριστός είναι και πλήρης άνθρωπος.

Το μεγαλύτερο μέρος των πιστών υιοθέτησε τις αποφάσεις της Δ' Οικουμενικής Συνόδου και αποδοκίμασε τις απόψεις του Μονοφυσιτισμού. Ένα άλλο μέρος πιστών, οι οπαδοί του Μονοφυσιτισμού, δεν αναγνώρισαν αυτές τις αποφάσεις και αποκόπηκαν από την Ορθόδοξη Εκκλησία. Αυτοί ονομάστηκαν **Προχαλκηδόνιοι ή Αντιχαλκηδόνιοι**. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν πληθυσμοί των ανατολικών και αφρικανικών περιοχών (Αίγυπτος, Συρία, Αρμενία), ενώ πολλοί άλλοι που ακολούθησαν τις μονοφυσιτικές απόψεις κατέφυγαν στις περιοχές αυτές.

β. Σύνοδοι: η αρχή της συλλογικότητας στην Εκκλησία

Τα ζητήματα που αφορούν την πίστη και τη σωτηρία του ανθρώπου αντιμετωπίζονται από την Εκκλησία με τις Συνόδους. Πρότυπο αυτού του τρόπου διαλόγου και αποφάσεων αποτελεί η **Αποστολική Σύνοδος** του 48 μ.Χ., όπως είδαμε σε προηγούμενη ενότητα.

Γενικότερα, **Σύνοδος** είναι το ανώτατο συλλογικό όργανο της Εκκλησίας το οποίο είναι αρμόδιο να αποφασίζει για θέματα πίστης, διδασκαλίας και οργάνωσης της Εκκλησίας. Οι Σύνοδοι διακρίνονται σε τοπικές και γενικές. Μια Σύνοδος αναγνωρίζεται ως Οικουμενική όχι μόνο από τη μεγάλη συγκέντρωση επισκόπων σ' αυτήν, αλλά εξαιτίας της αποδοχής των αποφάσεων της από το πλήρωμα της Εκκλησίας. Γι' αυτό και αναγνωρίζεται ως **Οικουμενική Σύνοδος** από μία επόμενη. Στο Βυζάντιο τις Οικουμενικές Συνόδους συγκαλούσε ο αυτοκράτορας με επιστολές – διατάγματα, στα οποία όριζε και τον αριθμό των επισκόπων που θα εξέλεγε κάθε επαρχία. Όλα τα μέλη της Συνόδου ήταν ισότιμα.

Οι σύνοδοι που αντιμετωπίζουν τρέχοντα ζητήματα των τοπικών Εκκλησιών συγκροτούνται από τους επισκόπους των Εκκλησιών αυτών και ονομάζονται **τοπικές**. Όταν τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Εκκλησία αφορούν μια ολόκληρη επαρχία, τότε συγκροτείται σύνοδος των επισκόπων της επαρχίας αυτής και η σύνοδος ονομάζεται **επαρχιακή**.

Η Δ' Οικουμενική Σύνοδος, από χειρόγραφο της Ιεράς Μονής Βατοπεδίου Αγίου Όρους.

«Ο φύλαξ της Ὁρθοδοξίας, τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τουτέστιν ὁ λαός αὐτός ἐστίν»

(Εγκύκλιος Πατριαρχῶν Ὁρθόδοξης Ανατολῆς τοῦ 1848).

Οι αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων που έχουν δογματικό περιεχόμενο ονομάζονται «όροι» κι «δόγματα». Θέτουν ένα όριο ανάμεσα στην αλήθεια και την αίρεση. «**Ιεροί κανόνες**» ονομάζονται οι αποφάσεις των Συνόδων που αφορούν θέματα διοίκησης, λατρείας και καθημερινής χριστιανικής ζωής. Όροι και κανόνες αποτελούν εκκλησιαστικούς θεσμούς, καταγράφουν την αλήθεια της Εκκλησίας και υπηρετούν τη σωτηρία των χριστιανών.

γ. «**Φύλακας της Ορθοδοξίας είναι ο λαός**»

Μια Σύνοδος αναγνωρίζεται και κατοχυρώνεται ως έγκυρη, όταν οι αποφάσεις της γίνονται αποδεκτές από το πλήρωμα της Εκκλησίας (κλήρος και λαός). Για παράδειγμα, όπως θα δούμε σε παρακάτω ενότητα, οι αποφάσεις της Συνόδου στη Φεράρα - Φλωρεντία το 1438 απορρίφθηκαν από τους χριστιανούς στην Ανατολή. Με την ελεύθερη αποδοχή των αποφάσεων των Συνόδων οι πιστοί συμμετέχουν στο Σώμα της Εκκλησίας, επιλέγοντας έτσι συνειδητά το δρόμο της σωτηρίας.

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΣΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Η Δ' Οικουμενική Σύνοδος καταδίκασε την αίρεση του Μονοφυσιτισμού και διατύπωσε το Χριστολογικό δόγμα, σύμφωνα με το οποίο στο ένα πρόσωπο του Χριστού είναι ενωμένες οι δύο φύσεις Του, η θεία και η ανθρώπινη.
- Οι Σύνοδοι είναι το ανώτατο συλλογικό όργανο της Εκκλησίας. Ανάλογα με το περιεχόμενο και την εμβέλειά τους διακρίνονται σε τοπικές, σε επαρχιακές και, οι σημαντικότερες, σε Οικουμενικές.
- Οι αποφάσεις των Συνόδων με δογματικό περιεχόμενο ονομάζονται «όροι» ή «δόγματα» και με περιεχόμενο διοικητικό και λατρευτικό «κανόνες».
- Ο λαός της Εκκλησίας είναι αυτός που αναγνωρίζει τελικά την εγκυρότητα μιας Συνόδου.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Οι μεγάλοι αγώνες των αγίων Πατέρων για να διαφυλαχθεί ακέραια η πίστη στη διάκριση των προσώπων της Αγίας Τριάδος, παρά την κοινή θεία ουσία, όπως και η πίστη στην ενότητα του προσώπου του Χριστού παρά τις δύο φύσεις μαρτυρούν για τη σημασία που δίδει η Εκκλησία στο πρόσωπο. Ο Τριαδικός Θεός είναι τρία πρόσωπα. Ο Ιησούς Χριστός είναι πρόσωπο. Ο άνθρωπος είναι πρόσωπο κατ' εικόνα Θεού.

Έτσι, το ανθρώπινο πρόσωπο είναι ιερό. Δεν μπορεί να υποτάσσεται σε σκοπιμότητες. Αλλά και η κοινωνία σαν ένωση προσώπων, και όχι σύνολο ατόμων, δεν μπορεί να υποτάσσεται σε σκοπιμότητες. Ύψιστος σκοπός της κοινωνίας είναι να συμμετέχει και να φανερώνει την Τριαδική ζωή. Ο πνευματικός σκοπός της κοινωνίας, δηλαδή η διά της αγάπης τελείωσις των προσώπων δεν μπορεί να υποτάσσεται στους πραγματικούς σκοπούς της ευημερίας, μιας καλύτερης διαβίωσης κτλ. Θέλω να ζω σε κοινωνία ανθρώπων γιατί αυτό είναι υπαρκτική ανάγκη της κοινωνικής μου υποστάσεως, γιατί με βοηθεί να πραγματοποιήσω το πρόσωπό μου διά της κοινωνίας με τα άλλα πρόσωπα και στη συνεχεία για να βοηθηθώ στις υλικές μου ανάγκες. Οι

οικονομικές και οι άλλες εξωτερικές κοινωνικές σχέσεις πρέπει να είναι η φανέρωση των βαθύτερων πνευματικών σχέσεων.

Όπου η κοινωνία θεωρείται πνευματικά και Τριαδικά, τα πρόσωπα συνυπάρχουν εν ελευθερία. Δεν μπορούν να αποτελούν ολοκληρωτικά σύνολα, μάζα, κατευθυνόμενα κόμματα, απρόσωπες καταναλωτικές ομάδες ... Μόνο μέσα στο σώμα του Χριστού η κατατεμαχισμένη ανθρωπινή φύση ενοποιείται κατά το Τριαδικό πρότυπο, χωρίς να καταστρέφονται ή να αφανίζονται τα πρόσωπα.

Αρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Χριστός, Εκκλησία, Κράτος, εκδ. EXON, Αθήνα 1983, σελ.34)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Τι κοινό και ποια διαφορά είχαν οι αποφάσεις των Γ' και Δ' Οικουμενικών Συνόδων;
2. Να γίνει μια σύντομη παρουσίαση υπό μορφήν εργασίας των Προχαλκηδόνιων Εκκλησιών της Αιγύπτου, της Αιθιοπίας και της Συρίας.
3. Πώς κατανοείτε το γεγονός ότι το Σώμα της Εκκλησίας είναι φρουρός της πίστης και εγγυητής της εγκυρότητας μιας Συνόδου;
4. Να σχολιάσετε το κείμενο που βρίσκεται στο τέλος της διδακτικής ενότητας και να συνδέσετε το περιεχόμενό του με τον «όρο» της Δ' Οικουμενικής Συνόδου.

